

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 7672

гр. София, 19.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

като разглежда докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110120909 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, вр. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Постъпила е молба с вх. № 355495 от 11.12.2023 г. от Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, с която се иска изменение на решение № 19682 от 29.11.2023 г. по делото в частта на разноските, тъй като молителят счита, че размерът им е определен неправилно. Твърди, че съдът неправилно е определил размера на полагащото се възнаграждение върху сбора от цената на предявените искове, а не въз основа на всеки един от исковите поотделно. Счита, че адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено за всеки един отделен иск, поради което и да му бъде присъдено допълнително възнаграждение в размер на 443,44 лв. с ДДС (разликата над присъдените 516,56 лв. с ДДС до претендираните 960 лв. с ДДС).

Ответникът е подал становище, в което посочва, че размерът на присъденото адвокатско възнаграждение е изчислен правилно и решението не следва да бъде изменяно в частта за разноските.

Искането по чл. 248 ГПК е направено в законоустановения срок, от легитимирана страна, представила списък по чл. 80 ГПК, поради което молбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Настоящият състав счита, че правилно е определил дължимото минимално адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния представител на ищеца, по изложените в мотивите на решението съображения. В допълнение, в решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 СЕС дава принципни тълкувания и разяснения относно приложението на института на съдебните разноси в светлината на правото на ЕС. В § 21 е припомнено, че чл. 14 от Директива 2004/48 прогласява принципа, че направените от спечелилата делото страна разумни и пропорционални съдебни разноси по принцип се поемат от загубилата делото страна, освен ако това е недопустимо поради съображения за справедливост. Съдът е извел

задължение на националния съд да гарантира присъждане на разумния размер на подлежащите на възстановяване разноски, съблюдавайки принципа на пропорционалност, справедливост, като при необходимост, оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. Следва да се отбележи също така, че в решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС се приема, че „запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели“. Или за конкретния случай съдът следва да прецени дали минималният размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата отговаря на тези цели и критерии: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост и необходимост загубилата страна да понесе поне значителна част от разноските на противната страна, направени за защита по делото.

С решение от 25.01.2024 г. по дело C-438/2022 на СЕС изрично е посочено, че съдът следва да откаже прилагането на национална уредба, която определя задължителен минимален размер на адвокатските възнаграждения, когато противоречи на чл. 101, § 1 ДФЕС, вр. с чл. 4, § 3 ДЕС.

Действително съгласно изричната разпоредба на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. В настоящия случай обаче съдът следва да се съобрази именно с горесцитираната практика на СЕС, която има превес над националната такава, като на ищеца бъдат присъдени разумни, пропорционални и справедливи разноски за адвокатско възнаграждение (така и определение № 1251/26.01.2024 г. по ч. гр. д. № 571/2024 г. на СГС, II-Е въззивен състав). При определяне на размера им следва да се съобрази, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, протекло е в разумни срокове, без процесуални усложнения и събиране на множество доказателства, като се съобразят и реално извършените действия от процесуалния представител на ищеца и принципа по чл. 3 ГПК за недопускане злоупотреба с права. Не без значение е и обстоятелството, че делото касае потребителски спор по т. н. масови дела за нищожност на кредити на ответното дружество, и че основателността на иска по чл. 55 ЗЗД е обусловена от основателността на иска по чл. 26 ЗЗД, поради което исковете имат за предмет именно установяване на нищожността на кредита. Съобразявайки посоченото, съдът приема, че не е налице основание за присъждане на допълнителни разноски в полза на молителя.

Поради изложеното молбата по чл. 248 ГПК следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 355495 от 11.12.2023 г., подадена от Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, чрез адв. Д. М., процесуален представител на ищеца К. Й. П., за изменение на решение № 19682 от 29.11.2023 г. по гр. д. № 20909/2023 г. по описа на СРС, 48 състав, в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____